

Στῆς πλάκας τίς άνηφοριές

"Εχ' ή 'Αθήνα όμορφιές,
"έχει καί κάτι ζωγραφιές,
μᾶς σάγ τῆς πλάκας τά στενά,
δέν εἴδα τέτοια πουθενά.

Δέν τό ξέρ' ή άγνωπότης,
πώς κι ο Θεός είναι πλακιώτης
κι ὅταν σιγοφιχαλίζει -ο -ο
τά βασιλικά ποτίζει.

Γέρνουν
Στῆς πλάκας τίς άνηφοριές,
που βγαίνουν κι οι κλιματαριές,
"έχει κάτι πλακιώτισσες πού λέσ,
ροδόσταμο τίς πότισες.

'Η ρετσίνα κεχριπάρι,
ταβερνιάρη, ταβερνιάρη,
βᾶλε μας νά σβήσ' ή έγνοια -ο -ο
ἀπό τή κεχριπάρένια.

Τρέχουν
Τρέχουν στά μπαλιόνια της,
φωληές τά χελιδόνια της
κι απάνω ἀπό τό κάστρο της,
τόν Παρθενώνα έχει γι' άστρο της.

Καί τό σούρουπο σάν φθάνει,
βγαίνουν οι Θεοί σεργιάνι
καί τά κοπανᾶν, για γούρι -ο -ο
στήν ταβέρνα τοῦ Μουζούρη.

Τζαζιάρη

Πρώτη μέσ' τίς πρῶτες

Πρώτη μέσ' τίς πρῶτες Λεμεσός καί πάλι,
μᾶς ιράζεις σάν καί πρῶτα στῆς ἀποκρητάς τήν άγκαλη,
πιερόττε, κολομπίνα, γλεντζέ μου μασιαρά,
μπήτε μέ χαρά.

Μέσα στίς πίστες καί στριφογυρίστε,
σάν τά χρόνια νεῖνα ρίγτε κονφερτί καί σερπαντίνα
καί μέ ιιθάρες τώρα καί καντάδες
καί τραγούδια φίνα,
διώχτε όλοι τήν παληορουτίνα.

Μονάχα τό τραγούδι κι ή χαρά μᾶς μένει,
στή πίναρα τῆς ζωῆς πού τή νιότη μας τή μαραίνει,
γι' αύτό στό καρναβάλι μή χάνετε καιρό,
πιᾶστε τό χορό.

Ρουφήχτε τό ποτήρι τῆς ἀπόκρητας,
πιέστε τό ώς τόν πᾶτο
κι όλα τά φαρμάκια ἄσ πᾶνε κάτω,
ξεχάστε βάσανα καί πίνετε όλοι ή καρδιά τό θέλει,
τοῦ κεφιοῦ τρυγίσατε τ' ἀμπέλι.

Ούτε στιγμή δέν άνασσαν,
μέσα στά δίκτυα τῆς λύπης,
βάσσαν, βάσσαν, βάσσαν,
πούσαι χαρά πού μοῦ λείπεις.

Βρίσκει δικαύμός την αντρέσσα μου,
γιά νά μοῦ κάνει τό φίλο
κι ὅμως μοῦ λέέι κάτι μέσα μου,
πώς θά γυρίση τό φύλλο.

Τρα λα λα .....
Βρέ ζωή παληοπαμπέσα,
τρα λα λα .....
κόλπα μούκανες πολλά.
Τρα λα λα .....
κι ἄν δέν δείξεις λέγη μπέσα,
τρα λα λα ..... (δίς)
θά μέ βάλεις σέ μπελά.

Μέσ' στήν καρδιά μου δλόδισια,
πάει δικαύμός γιά ν' άρδει
κι ὅμως ή τύχη μου ή γόνσσα,
κάποτε θά μέ κοιτάξῃ.

"Αχ καί ναρχότανε γρήγορα,
γιά νά μοῦ σπάση τό ρόδι
καί μέ δυό λόγια παρήγορα,
νά πάρη διόπονος μου πόδι.

Σέ μιά γειτονιά φτωχική

Σέ μιά γειτονιά φτωχική,
δι νοῦς μου συχνά τριγυρίζει
καί κάποιες χαρές πού περάσανε,
μοῦ θυμίζει.

'Ως τώρα άκόμα διπ' έκει,
ποτέ δέν περνᾶ λιμουζίνα,
φηλά στά μπαλιόνια γαρύφαλλα
κι άσπρα κρίνα.

Ο-ο-ο-ο μενεξές τό πρωϊνό
ο-ο-ο-ο κι διπάλο τό γλυκό δειλινό.
Νά ξεχάσω ποτέ δέν μπορῶ,
τόν παληό, τόν καλό τόν καιρό.
Μιά γωνιά -α -α
στή παληά γειτονιά.

Παράθυρο μισόκλειστο,
τῆς πρωτης μ' άγαπης συνήθεια,
του έρωτα ή πρώτη χαρά
καί ή πρώτη ζήλεια.

Φεγγάρι δημιύ γελαστό,
πώς παίζεις στής λεύκας τά κιλώνια,
τά τόσα ώραία κι άξέχαστα αύτά τά χρόνια.

Ο-ο-ο μέ κιθάρα στό στενό,
Ο-ο-ο μέ σκοπό ένα έρωτ' άγνό.
Νά ξεχάσω ποτέ δέν μπορῶ,
τόν παληό, τόν καλό τόν καιρό,
Μιά γωνιά α -α -α

Χρυσοπράσινο φύλλο

Μουσική: Μίκη Θεοδωράκη
Στίχοι: Λεωνίδα Μαλένη

Γῆ τῆς λεμονιᾶς τῆς ἑληᾶς,
γῆ τῆς ἀγναλιᾶς τῆς χαρᾶς,
γῆ τοῦ πεύκου τοῦ κυπαρισίου,
τῶν παλληκαριῶν καὶ τῆς ἀγάπης,
χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στὸ πέλαγο.

Γῆ τοῦ ξηραμένου λειβαδιοῦ,
γῆ τῆς πικραμένης παναγιᾶς,
γῆ τοῦ λίβα τ' ἄδικου χαμοῦ,
τ' ἄφριου καιροῦ τῶν ὑφαιστεῶν,
χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στὸ πέλαγο.

Γῆ τῶν κοριτσιῶν πού γελοῦν,
γῆ τῶν ἀγοριῶν πού μεθοῦν,
γῆ τοῦ μόρου τοῦ χαιρετισμοῦ,
Κύπρος τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ὄνείρου,
χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στὸ πέλαγο.

8. ΣΤΙΣ ΛΑΣΠΩΜΕΝΕΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Μέσο' στά προάστια περνοῦν βαριά λεωφορεῖα
κι όταν βραδιάζει χάνεται δύκος στή βροχή
μέσο' στίς ταβέρνες τίς μικρές καὶ μέσο' στή φασαρία
σ' ἔνα κρασί μοῦ ζήταγες νά ζήσω τή ζωή (δίς)

Μέσα στής πόλης τά γιαπιά καὶ μέσο' στά συνεργεῖα
δέν έχει γέλιο καὶ χαρά, δέν έχει Κυριακή
καὶ σέ θυμάματ στίς στοές ἔκει στή Γερμανία
νά χάνονται τά νιάτα μας μακριά στή ξένη γῆ (δίς)

Στίς λασπωμένες γειτονιές καὶ στά χαλυβουργεῖα
μέ δάκρυ φεύγει ή ζωή στή βάρδια, στή φωτιά
καὶ σέ θυμάματ δίπλα μου ἔκει στήν έξορία
νά μοῦ μιλᾶς πώς έρχεται καλύτερη γενιά (δίς)

*****

9. ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΑΔΥ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Κάποιο βράδυ τ' ὄνειρό μου
έκανε μαῦρα πανιά
κι ἀρχισε νά φιλοβρέχει
Πέραμα καὶ Κοκκινιά.

Καὶ δέν μούρριξες ἔνα βλέμμα
μέσο' στό σιδεράδικο
ρέχνει δύορανδς χαλάζι
βρέχει δύκος ἄδικο.

"Οταν φεύγει τό φεγγάρι
καὶ φυσᾶ φιλδς βοριάς
σκοτεινιάζει στά Ταμπούρια
καὶ βουρκώνει δύ πειραίας.

*****

8. ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Μοῦπες φεύγω μετανάστης
μιά βραδιά Τετάρτης γιά τήν ξένη γῆ.
Κι ήσουνα γυαλί σπασμένο
κι αστρο σκορπισμένο σέ μικρή αύλη.

Σάν κερί π' ἀνάβει τή ζωή μου καῖς
μ' ἄφησες μονάχη στέις ἀνηφοριές
κι ἔγινε μιά νύχτα δλη ή ζωή
τά ρεμπέτικά μας ἀναστεναγμός.

Μοῦπες φεύγω μετανάστης
μιά βραδιά Τετάρτης γιά τήν ξένη γῆ
κι ἄφησες πικρό σημάδι
μιά ζωή ρημάδι δίχως ἀλλαγή.

*****

9. ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΕΕΝΕΣ ΑΓΚΑΛΙΕΣ

Αύτες οι ξένες ἀγκαλιές
ήτανε κάποτε φωλιές
κι εἶχαν μάτια, εἶχαν στόμα
κι δλο ρού μιλούν ἀκδμα,
σού μιλούν καλ σού φωνάζουν
κι εἶναι σάν ν' ἀναστενάζουν.

Αύτά τά δέντρα στή βροχή
ήταν ἀνθρώποι μοναχοί
ήταν ἀνθρωποι δικοί μας
πού ἀγαπήσανε μαζί μας,
ποιδς τούς ἔπιασε στά δίχτυα
κι δρψανέψαν τόσα σπέτια.

*****

6. ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΝΑ ΣΟΥ ΓΡΑΨΩ

Τέ τραγούδι να σοῦ γράψω
νάχεις γιαδ νά τραγουδᾶς
πᾶν'οι ὕρες, πᾶν'οι μέρες
τά Σαββάτα κι οι Δευτέρες,
ὅπως χάνονται οι κουβέντες
στά στενά τής ἀγορᾶς (δις).

Κι ἔσθ'σαι πολιτεία πού σὲ φάχμω μέσ'στό χάρτη
κι ἔγώ'μαι φυλλαράκι μέσ'στίς παγωνιές τοῦ Μάρτη.

Πάνω στό χαρτί ἀπλώνει
ἔνας μαῦρος οὔρανδς
τό παράπονο μέ πιάνει
καὶ σοῦ γράψω μέ μελάνι
ἡ ζωή εἶναι καράβι
κι δικαρδία κατακλυσμός (δις)

*****

7. ΔΕΙΛΙΝΑ ΣΤΗ ΣΠΑΡΤΗ

Τά χελιδόνια τού Αναπλιού περνοῦν ἀπ'τίς Μυκῆνες
κι ἔσθ' πού μοιάζεις μέ φωτιά
μούνιαφες ὅπως τά χαρτιά
στήν Κερινθο τίς μέρες μου
καὶ κάπου ἀλλού τούς μήνες (δις)

"Οταν φέρνει δικέρας
μυρωδιές κι ἀρώματα
κάποιοις μέσα στόνειρό του
ηλαίει τά ξημερώματα (δις)

Τά περιστέρια τοῦ Μαγιού χάνονται μέσ'στό χάρτη
κι ἔσθ' σά φίδι πού γλυστρᾶ
τά βράδυα μέσα στό Μυστρά
στά χρόνια μου βάζεις φωτιά
τά δειλινά στή Σπάρτη (δις).

*****